

Ehrlichowie zostali zamordowani przez Niemców w obozie koncentracyjnym *Theresienstadt* (Terezín). Ich dorobek stanowi ważne świadectwo działalności wrocławskich architektów pochodzenia żydowskiego oraz wkładu tego środowiska w rozwój kultury architektonicznej regionu.

Historyczny zespół budowlany elektrociepłowni „Czechnica” wraz z towarzyszącym mu osiedlem przyzakładowym powstawał etapowo, począwszy od roku 1910, kiedy wzniesiono pierwsze obiekty kompleksu. W kolejnych dziesięcioleciach zespół był sukcesywnie rozbudowywany i modernizowany, co doprowadziło do ukształtowania rozległego założenia przemysłowo - mieszkaniowego o czytelnej strukturze funkcjonalno - przestrzennej.

W początkowej fazie inwestycji, równolegle do linii kolejowej, zlokalizowano zasadnicze budynki pierwszej siłowni: kotłownię, maszynownię oraz rozdzielnię, usytuowane w układzie szeregowym. Po stronie zachodniej powstał komin, przy którym poprowadzono bocznice kolejową umożliwiającą bezpośredni transport węgla do maszynowni. Na południowy - zachód od zwartego kompleksu technicznego, w sąsiedztwie istniejącej zabudowy wiejskiej, zrealizowano pierwszy budynek mieszkalny. Południowa i wschodnia część działki pozostały wówczas niezabudowane lub pełniły funkcję składowisk węgla. Nieco dalej na wschód znajdował się podłużny, nieregularny zbiornik wodny, wykorzystywany w procesach technologicznych elektrowni.

W 1912 roku na zachód od pierwszego budynku mieszkalnego wzniesiono pierwszy dom osiedla z mieszkaniami zakładowymi, a jeszcze przed wybuchem I wojny światowej rozbudowano zasadniczą część elektrowni, powiększając główne budynki w kierunku wschodnim. W tym samym czasie, przy kominie po stronie zachodniej, dobudowano niewielką halę techniczną wyposażoną w zewnętrzne urządzenia dźwigowe.

Od 1917 roku kontynuowano rozbudowę zespołu, której efektem było dalsze powiększenie zwartej zabudowy w kierunku południowym i wschodnim. W tej fazie powstała nowa rozdzielnia z łącznikiem, budynek administracyjny przylegający do maszynowni i starszej rozdzielni oraz kotłownia II z dwoma kominami. Na wschód od głównej bryły wzniesiono wolnostojące budynki pomocnicze: pompownię (rozebraną podczas późniejszej modernizacji), dwie chłodnie kominowe, zbiornik wodny wzdłuż linii kolejowej oraz skład węgla z kolejką transportową. W zachodniej części zakładu, w sąsiedztwie bramy wjazdowej, na południe od pierwszego budynku mieszkalnego, powstał niewielki budynek portierni. W tym okresie kolejne obiekty dobudowywano do istniejących, głównie w kierunku wschodnim i południowym, koncentrując rozwój przestrzenny wokół pierwotnej siłowni.

Równolegle prowadzono rozbudowę osiedla przyzakładowego, które wzbogaciło o dwa nowe domy mieszkalne – pierwszy usytuowany pomiędzy budynkiem z pierwszej fazy a domem zakładowym z 1912 roku, oraz drugi, ustawiony prostopadłe do pozostałych, wzdłuż obecnej ulicy Fabrycznej. Budynek ten zamykał układ urbanistyczny osiedla od zachodu, tworząc wraz z bramą przejazdową reprezentacyjne przedpole wjazdowe do elektrowni.

Kolejny etap rozbudowy, realizowany w latach 1924–1928, przyniósł istotne przekształcenia w strukturze przestrzennej kompleksu. W jego trakcie rozbudowano na wschód południową rozdzielnię, a do kotłowni II dobudowano od południa nowy ciąg technologiczny, obejmujący kotłownię III, maszynownię II z bocznice kolejową oraz przylegającą od wschodu pompownię. Na południe od istniejących chłodni kominowych zrealizowano kolejną chłodnię kominową oraz stolarnię. Zaplecze wschodniej części zakładu zajmowały składy węgla, natomiast wzdłuż obecnej ulicy Polnej powstały hala i garaż warsztatów mechanicznych.

Pod koniec tego etapu teren zakładu został poszerzony w kierunku wschodnim, za obecną ulicę Polną, gdzie zlokalizowano napowietrzną stację transformatorową oraz budynek wartowni umieszczony przy jej zachodnim krańcu, naprzeciw hali warsztatowej. Równocześnie powiększono obszar zakładu od północnego - zachodu, gdzie – na północ od osiedla mieszkalnego – wzniesiono niezachowany budynek o prawdopodobnej funkcji magazynowej. W tym okresie powstał także ostatni budynek osiedla zakładowego, usytuowany po południowej stronie ulicy wjazdowej prowadzącej do zakładu.

Rozbudowie kompleksu towarzyszyła rozbudowa układu bocznic kolejowych, które doprowadzono pod zasięg suwnic w najważniejszych obiektach – maszynowni II i warsztacie mechanicznym. W wyniku kolejnych faz inwestycyjnych ukształtował się czytelny, funkcjonalnie powiązany zespół przemysłowo - mieszkalny, stanowiący przykład harmonijnego połączenia architektury technicznej i urbanistyki zakładowej z początku XX wieku.

W czasie II wojny światowej, do końca roku 1944, nastąpiło dalsze rozszerzenie obszaru zajmowanego przez zakład elektrowni. Teren kompleksu powiększono o działki położone na północ od linii kolejowej, wzdłuż której wzniesiono nowy budynek młynowni. Obiekt ten połączono z istniejącą kotłownią II za pomocą łącznika technicznego przerzuconego ponad torami kolejowymi.

Na terenach wcześniej przyłączonych do kompleksu elektrowni, wzniesiono budynek przekątnikowy nastawni i rozdzielni, zlokalizowany na północ od stacji napowietrznej, a także –